

Rejsebrev fra Syditalien - 2013.

Af Jens Rostgaard Gjerløv.

Fredag den 13.!

Nu vil nogle jo nok sige, at fredag den 13. har en noget ildevarslende klang. Noget med, at det ene sorte uheld efter det andet vælter ned over én. Men nu er jeg ikke særlig overtroisk, så selv om vi skal af sted fredag den 13. september, tager jeg det med ro og glæder mig tværtimod til at komme af sted.

Forude venter ca. 2400 kilometers kørsel ned gennem Tyskland, Østrig og Italien. Målet er San Pancrazio Salentino, en lille by med ca. 10.000 indbyggere i den tørre og støvede provins Brindisi, som ligger i regionen Puglia.

Puglia fylder hele "hælen" af Italien og strækker sig ca. 330 kilometer mod nordvest og regionens hovedby - som hedder Bari - ligger ud til Adriaterhavskysten nogenlunde i midten af regionen. De enkelte provinser har navn efter provinsens hovedby.

Formålet med turen som Francesco og jeg skal ud på, er dels at besøge Francesco's bror som bor i San Pancrazio Salentino, dels at komme ud at opleve noget nyt - og måske have lidt vin med hjem. Jeg har kun kort besøgt Italien nogle enkelte gange for flere år siden, så det er meget begrænset, hvad jeg har set af landet og kender til det.

Nu glæder jeg mig til at se noget mere af landet, eftersom vi kører ned gennem den vestlige del og hjem gennem den østlige del.

Vi kører hjemme fra tidligt fredag morgen og turen ned gennem Tyskland, er som sædvanlig, rimelig enerverende. I godt tre timer er vi så uheldige, at det regner kraftigt og temperaturen er omkring 12 grader, så vi håber, og satser meget på, at vejret er en hel del bedre, når vi kommer gennem Østrig og over på den anden side af Alperne.

Da vi når München klarer vejret heldigvis op og da vi kører gennem Alperne begynder solen så småt at vise sig.

Da vi så kommer ned på den anden side af Alperne og nærmer os Bolzano, skinner solen fra en skyfri himmel og det er 26 graders varme! Hvor heldige har vi lov til at være?

Vores første overnatning under vejs er i den lille by, Brenzone, som ligger ved Gardasøen.

Her skal vi overnatte i Casa Gagliardi, et Bed & Breakfast, som i allerhøjeste grad kan anbefales, hvis man er på gennemrejse og har brug for en overnatning. Men husk at bestille værelse i forvejen, det er temmelig godt besøgt.

Stedet ejes af Mauro Gagliardi som også selv står i receptionen, mens hans kone står for den overdådige morgenmads buffet.

Her er dejlige værelser, nogle med udsigt ud over Gardasøen og morgenmads buffeten er som skrevet, ganske enkelt overdådig og endelig - men ikke mindst - får alle en rigtig god behandling.

Efter at have sovet her og mæsket os ved morgenmads buffeten, er vi godt rustet til en ny dagsmarch.

Det er blevet lørdag og vores mål i dag er Pompei, lige syd for Napoli. Det er en køretur på ca. 800 kilometer, som jeg er meget spændt på.

Turen ad Autostrada Del Brennero går rigtig godt. Trafikken er behersket, så der er rig lejlighed til at betragte landskabet. Po sletten er og bliver flad som en pandekage, men da vi nærmer os Bologne, begynder bjergene så småt at titte frem i horisonten og der bliver noget at se på.

Fra Bologne går det videre ad Autostrada Del Sole mod Firenze og nu krydser vi den lange bjergkæde Appeninerne, som strækker sig hele vejen på langs af Italien. Fra Firenze og til Rom, og derfra videre til Napoli og Pompei, kører vi på langs ad Appeninerne. En flot, flot tur.

Det bliver selvfølgelig til nogle pauser og tankopfyldninger undervejs og temperaturen har sneget sig op på 27-28 grader. Heldigvis er de mange rasteplasser forsynet med overdækkede parkeringspladser, så vi ikke kommer til at stege alt for voldsomt.

En rigtig fornuftig ting på disse rasteplasser, er, at de halvtage vi holder under - og som giver os skygge - faktisk er sol paneler, som leverer strøm til anlæggene. To fluer med et smæk; her kunne vi godt lære noget der hjemme.

Sidst på eftermiddagen kommer vi til Napoli, som vi kører igennem i periferien og så småt nærmer vi os Pompeji, hvor vi skal overnatte på Hotel del Sole. Det er et ganske fornuftigt hotel, som ligger lige skråt over for hovedindgangen til ruinerne i Pompeji. Bilen kan parkeres i aflukket gård til hotellet, så alt i alt kan det ikke være nemmere eller mere centralt. Desuden er der kun nogle få hundrede meter til byens torv, hvor det senere viser sig, at der er et gevaldig leben.

Efter at have fået vores værelse og været oppe med bagagen, skynder vi os over for at se ruinerne. Klokken er ca. 17.00, så vi har et par timer til rådighed, inden de lukker klokken 19.00.

Det er en fantastisk oplevelse at se alle ruinerne, se den måde de havde indrettet sig på, se deres erotiske kalkmalerier og ikke mindst se de afstøbninger der er af de mennesker, der blev overrasket af vulkanudbruddet fra Vesuv og ikke nåede at komme væk.

Vulkanen, som er ca. 1300 meter høj begravede i år 79 e.Kr. under et to dage langt udbrud, hele Pompei under et 4-5 meter tykt lag aske og pimpesten. Der er fundet ca. 2000 døde efter udbruddet, men det menes, at det kun er en tiendedel af datidens indbyggere!

Efter en spændende og frygtindgydende tur rundt i ruinerne af Pompei, går vi en tur ned på byens torv, for at opleve stemningen. Det er hamrende varmt og da vi ser nogle ældre damer svale sig med ægte italiensk is, bliver fristelsen for stor.

Vi må også smage én, så vi spørger hvor de har købt dem og da det er lige rundt om hjørnet, er vi ikke længe om at få købt is og få sat os ved et bord på fortovet og nyde solen og livet.

Senere på aftenen trænger sulten sig på og efter som vi er i Italien, hvad er så mere nærliggende, end at spise pizza?

Cirka 75 meter fra hotellet, rundt om hjørnet, ligger der en wine bar / ristorante / pizzeria ved navn "Corallo", hvor man kan få pizza. Nu er jeg ikke nogen stor kender af pizza, så jeg er rimelig tilfreds med "en ganske almindelig", men Francesco som er italiener og dermed stor kender af denne spise, skal have en pizza med fire forskellige slags oste, som jeg har glemt hvad hedder! Han glæder sig, for nu skal han endelig smage en ordentlig pizza fra pizzaens hjemland!

Det er heldigvis ikke noget problem. Der kommer en ikke helt ung dame og spørger hvad vi kunne ønske os, så vi får bestilt vores pizzaer og dertil en kande vin. Lige som hun skal til at gå, tiltaler hun os på dansk og siger, at hun godt kan høre, at vi kommer fra Danmark. Vi bliver noget forbavsede og det viser sig, at hun har arbejdet i Danmark for 38 år siden, i det daværende Tjæreborg Rejser.

Hun vil næsten hellere tale dansk med os end gå videre med bestillingen, men endelig går hun og vi er glade for, at vi ikke har sagt en hel masse ufordelagtigt om nogle eller noget!

Da vi noget senere får vores pizzaer, viser det sig desværre, at det ikke er den store kulinariske oplevelse. Francesco, som jo er stor kender, rynker på næsen og er temmelig skuffet. Faktisk er han så skuffet, at han siger det skal vare længe før han igen vil have pizza. Han ønsker heller ikke mere vin, end det halve glas han har fået!

Det er noget af en udtalelse fra en italiener! Og der er her jeg begynder at blive bekymret... ☺

Da han spørger hvordan min pizza er, kan jeg som den særdeles ukyndige på området kun svare, at jeg synes den smager som de få, jeg til tider render ind i derhjemme. En dårlig oplevelse.

Det kan godt være, at vores værtinde skulle have brugt lidt mere tid på pizzaerne og lidt mindre tid på at tale dansk med os!

Oven på denne oplevelse går vi igen ned på byens torv - Piazza del Santuario. I mellemtiden er det blevet mørkt og der er kommet en masse mennesker på gaden, for at nyde det pragtfulde vejr og den dejlige aften.

Det viser sig i øvrigt, at da vi senere kommer til San Pancrazio Salentino, møder vi på et tidspunkt noget familie til ovennævnte værtinde og endnu engang er vi så heldige, at vi ikke har udtalt os negativt over hverken maden eller stedet, men kun omtalt hvor vi spiste! Verden er lille!

I dag, søndag, vil vi så køre det sidste stykke ned til San Pancrazio Salentino. Vi starter med at køre på tværs af halvøen med kurs mod Amalfi. Det er en storslået vej. På et tidspunkt får vi en utrolig flot udsigt ud over Napoli og Pompei med Vesuv i baggrunden - det er bare fantastisk. Da vi er kommet over bjergryggen på halvøen, ender vi i byen Amalfi, som kun repræsenterer en meget lille del af dét, man kender som Amalfi kysten.

Vi får desværre kun set en lille del af byen og taget lidt billeder nede ved havnen, så eftersom det er meget vanskeligt at parkere på grund af manglende plads og tidsbegrænsninger, er vi nødt til at fortsætte. Vi kører videre ad den meget snoede, men smukke kystvej østpå og det ene imponerende syn afløses af det andet. Hele tiden er det noget nyt at se.

Der er ingen tvivl om, at der kan - og skal - bruges meget mere tid på denne del af Italien, men det må blive en anden gang.

Da vi når frem til Vietri sul Mare kører vi væk fra kystvejen og atter ind på Autostrada Del Sole, med kurs mod sydøst.

På et tidspunkt slutter motorvejen og vi kommer ud på almindelig landevej. Noget der slår én efter at være kommet ud på landevejene, er den utrolig store mængde affald der ligger overalt langs vejene og på rastepladserne. Jeg har aldrig set så meget affald langs vejene, uanset hvor i Europa jeg har kørt. Der ligger alt muligt, fra tomme plastikflasker til store affaldssække!

Det virker mest af alt, som om man bare ruller vinduet ned - hvis det da ikke er rullet ned i forvejen - og smider affaldet ud mens man kører. På rastepladserne møder man desuden brugte bildæk, store fyldte affaldssække, samt alt muligt i løst affald.

Det er et trist syn!

Her nede mod syd oplever vi også det specielle, at benzintankene - der de fleste steder hedder AGIP og ejes af staten - er betjente, nøjagtig som de var det her hjemme før i tiden. Her er service, bilen bliver tanket for én, foruden kan blive vasket for insekter hvis man ønsker det og betalingen finder sted ude ved benzinstanderne. Sådan!

Efterhånden som vi kommer længere syd på, skifter landskabet karakter. De mange træer er blevet erstattet af mere spredt bevoksning og landskabet minder faktisk meget om landskabet i Sydspanien, hvilket jo egentlig ikke er så mærkeligt. Tørt og støvet.

Her midt på eftermiddagen har temperaturen sneget sig op på 29 grader og vi nærmer os Porte Cesareo, som er vores umiddelbare mål. Det er en lille kystby som ligger på sydvestsiden af hælen og her skal vi bo de næste fire dage på det 4-stjernede Hotel Club Azzuro.

Det er så meningen, at vi vil bruge hotellet som udgangspunkt, til de forskellige steder vi skal besøge.

Da vi nærmer os Porte Cesareo, skifter landskabet igen karakter. Nu er der vinmarker og oliventræer, så langt øjet rækker. Kilometer efter kilometer står der vinranker, som godt nok ser noget forsømte ud, men som ikke desto mindre bærer

på den ene store klase vindruer efter den anden. Vi er ikke i tvivl om, at her nede lever man af at dyrke vindruer og oliven.

Midt på eftermiddagen er vi fremme ved hotellet. Det ser godt ud og vi får hurtigt udleveret nøgle, så vi kan komme op med vores bagage og begynde at slappe lidt af, oven på vores tur ned gennem Europa.

Hotellet ligger en lille kilometer fra kysten, så inden vi skal op til San Pancrazio Salentino, kører vi en tur ud til Porte Cesareo, som er en ganske hyggelig lille havneby. Vi får set havnemiljøet og Francesco får nogle gensyn med steder "fra en længst svunden tid".

Sidst på eftermiddagen kører vi så de ca. 20 kilometer op til San Pancrazio Salentino, hvor Maria og Fernando bor, der er Francesco's svigerinde og bror. Her er vi inviteret til at spise i aften, som efter sydlandsk skik foregår omkring 20.30-tiden.

Francesco og jeg har tidligere talt om de mange figenkaktus, som vi ser gror vildt over alt langs vejene. Frugterne kan spises, så inden vi skal spise til aften, kører Francesco, Fernando og jeg som noget af det første, ud til et sted, hvor Fernando véd, at der er mange figenkaktus.

Her plukker vi frugterne, som er noget forfærdeligt noget at have med at gøre. De har nogle utrolig fine, tynde torne, som stikker igennem næsten alt og de er meget svære at få ud, hvis man får stukket sig på dem, de bliver siddende i huden!

Tilbage hos Maria og Fernando afleverer vi vores høst til Maria, som straks går i gang med at skrælle dem, så de kan være klar til aftensmaden.

Snart er maden på bordet, portionsanrettet, og som en efterret får vi de nylig plukkede frugter. Måltidet sluttes af med iskaffe som består af stærk, kold kaffe og sukker med iskrystaller. Det smager rigtig godt.

Maria og Fernando er utrolig gæstfrie og vi bliver faktisk inviteret til at spise både frokost og aftensmad alle dagene vi er hernede, de vil ikke høre tale om andet!

Efter nogle hyggelige timer tager vi tilbage til vores hotel og fordøjer dagens oplevelser, hvorefter det er tidligt i seng, så vi kan være klar til næste dags oplevelser.

Nu er der blevet mandag og vi skal på besøg på Cantina San Pancrazio. Det er en af de store, lokale vinproducenter, som er med i Cooperativa Produttori Agricoli, sammenslutningen af vinproducenter. Cantinaen ligger lige i udkanten af San Pancrazio Salentino, så det kan ikke være nemmere.

Takket være Francesco's bror Fernando, er vi så heldige, at vi bliver modtaget af direktøren for cantinaen - Direttore Cosimo De Leva - som er utrolig venlig. Da han hører vi kommer fra Danmark og gerne vil have lov til at tage nogle billeder og se hvordan vinproduktionen foregår, får vi lov til at komme rundt over det hele og fotografere alt uden begrænsninger. Det er normalt ikke noget de giver lov til.

Der skal lyde en stor tak til ham, for hans store imødekommenhed.

Vi får en meget flot rundvisning af én af de ansatte - Leo Corallo - som fortæller levende om hele processen ved vinfremstilling. Lige fra druerne kommer til cantinaen med traktoren og får målt sukkerindholdet (det giver en indikation af, hvor god og kraftig vinen vil blive), til den færdige vin kommer på flasker og ender i en papkasse.

Det er specielt imponerende at se den store hal, med de enorme stålbeholdere hvori der er vin, som er under vejs i processen. Endnu mere imponerende er det næsten, at gulvet vi går på - og hvorpå de store stålbeholdere står - faktisk er hult. Det skal forstås på den måde, at alle de lemme (eller mandehuller) vi kan se i gulvet, faktisk er en lem til underjordiske tanke, hvori der også er vin under vejs i processen. Virkelig imponerende!

Der skal også lyde en stor tak til Leo Corallo, for en flot rundvisning og stor tålmodighed med vore mange spørgsmål.

Da vi er færdige med rundvisningen, hilser vi på en af de søde kontordamer - Francesca Epifani - som er så venlig at følge os det sidste stykke vej ud. Det er en rigtig god oplevelse vi her har fået. Vi har udelukkende mødt søde, rare og venlige mennesker og vi beslutter os for, at inden vi kører hjem til Danmark, vil vi tilbage til cantinaen og købe noget af deres vin med hjem.

Efter besøget på cantinaen kører Fernando hjem og vi tager ind for at se kirken i San Pancrazio Salentino. I går var vi så uheldige, at den var aflåst og det er egentlig lidt mærkeligt, når jeg tænker på, at i Frankrig er alle kirker åbne døgnet rundt; man kan altid komme ind i en kirke!

Nå, i dag er vi heldige. Kirken er åben, så vi får set den og den er faktisk ganske flot, til trods for sit lidt forsagte udseende ude fra.

Så går turen til en lille slagterforretning, hvor Francesco møder sin kusine Tettina's datter Franca, som bliver glædelig overrasket over at se ham. Tettina er ikke i forretningen, så vi prøver så at finde hende der hjemme og det lykkes. Hun bliver også utrolig glad for at se Francesco - og også undertegnede - hun vil så gerne have at vi skal blive der og vi bliver også tilbudt at overnatte der. Gæstfriheden er stor i den lille by.

Tettina's mand er ikke hjemme, han er henne i "klubben"!

Så må vi hen at hilse på ham dér og det viser sig, at "klubben" ligger på det lille torv, lige ved siden af kirken og tilsyneladende er hjemsted for krigsveteraner, som holder til her i dagtimerne og hygger sig med at snakke om gamle dage.

Efter at have kastet et blik rundt på mændene i lokalet, kan jeg dog ikke lade være med at tænke på, at der vist ikke er en eneste af dem der er ret meget over 75 år, så det er nok begrænset hvor meget krigsveteran der er i nogle af dem!

Til gengæld ser de ud til at hygge sig! Dog er der en enkelt, som tilsyneladende ikke bryder sig om at blive fotograferet!

Nå, det viser sig, at Tettina allerede har ringet til sin mand Achille og fortalt om Francesco's besøg, så han er ikke overrasket over at se os da vi kommer. Vi får hilst på ham og Francesco og Achille får sig en god lille sludder foran kirken.

Der er stadig noget tilbage af eftermiddagen, så Francesco foreslår vi kører ud til Castello Monaci, et vinslot der ligger i nærheden.

Da vi drejer fra vejen, kører vi op ad en meget lang allé af oliventræer, som ender med en flot indkørsel. Her bliver vi standet af en mand, hvis påklædning er som taget

ud af "The Godfather" - sorte bukser, sort skjorte, sort slips, sorte sko og overhængt med kommunikationsradioer. Til gengæld mangler han haglgeværet.

Han spørger meget høfligt hvad vores ærinde er og da vi fremfører vores ærinde, nemlig at vi gerne vil se slottet, får vi at vide, at det desværre ikke kan lade sig gøre. Der er bryllup lige netop i dag, så derfor er det umuligt.

Til gengæld kan vi få lov til at se et vin museum der ligger lige over for slottet, hvis vi har lyst til det. Det siger vi ja til og inden vi får set os om, har han sendt bud efter en ung mand der kommer kørende og så følger han os videre frem til museet.

Efter et kort besøg i museet og en lille snak om køb af vin, takker vi for synet. Et efterfølgende opslag på Google, viser, at der måske er en grund til, at der er vagt ved indgangen til slottet.

Besøg eventuelt www.castellomonaci.it og se hvad slottet egentlig indeholder.

Tilbage i San Pancrazio Salentino, er vi så lige inde på en lille bar, hvor Francesco skal hilse på en gammel skolekammerat, Donato. Det er et hjerteligt gensyn og vi bliver straks budt på noget at drikke.

Besøget varer ikke så længe og vi slutter vores rundtur af med at køre ned for at se den gamle jernbanestation, som Francesco kan huske helt tilbage fra sin barndom. Den ser noget forsømt ud, men det kan nok ikke være anderledes i sådan en lille by.

Herefter kører vi tilbage til Maria og Fernando, som venter os. Inden vi skal spise, skal vi dog lige en tur i det lokale supermarked og handle ind til aftensmaden og vi benytter lejligheden til at købe lidt forskellige småting, som vi vil have med hjem til Danmark. Ved 19-tiden har vi så handlet færdig og vi vender næsen hjemad.

Nu er det blevet tirsdag og her i formiddag vil Francesco godt besøge sin fætter Bruno og sin gudfar "Pipi", samt Antonio, en gammel kammerat.

Efter lidt "løberi" op og ned ad hovedgaden, lykkes det os at finde forretningerne hvor de arbejder, til trods for, at mange af barerne og forretningerne ligner hinanden udefra. Nemlig en smal dør med et løst flueforhæng i den åbenstående dør, så det er ikke altid lige nemt.

Nogle af forretningerne har også fået nye skilte, siden Francescos sidste besøg - som nok er 15 år siden - så der skulle lige rykkes i et par forhæng, inden vi fandt de rigtige forretninger.

Francesco får et glædeligt gensyn med dem alle og bagefter foreslår Francesco, at vi kører vi ud på den lokale kirkegård. Den vil han godt vise mig.

Det er en meget speciel oplevelse. Jeg har set mange katolske kirkegårde, men denne her er noget helt særligt, i forhold til dem jeg tidligere har set.

Den består næsten udelukkende af mausoleer, det ene mere flot og prangende end det andet. Kun et meget lille stykke jord på kirkegården, bliver brugt til almindelige gravsteder med gravsten.

Det er imponerende så meget de gør ud af deres døde og det er en skærende kontrast til byens øvrige udseende.

Ejendommeligt!

Det er også her, der er en mindetavle over faldne i de to verdenskrige, hvor 2 af navnene er henholdsvis Pancrazio Rizzato og Francesco Rizzato. Det er Francesco's farfar og farbror, som faldt i henholdsvis 1. verdenskrig og 2. verdenskrig.

Herefter kører vi hjem til Maria og Fernando, hvor frokosten er klar. Den er i øvrigt hovedmåltidet hernede i det allersydligste, så store portioner er lidt svære at klare, når man normalt er småt tærende på denne tid af dagen.

Efter vel overstået frokost, kører vi til Lecce, som ligger ca. 30 kilometer øst for San Pancrazio Salentino. Byen er specielt kendt for sine mange bygninger i barokstil og bliver ofte kaldt "Barokkens Firenze". Den er med sine mange, gamle bygninger en rigtig spændende by, bl.a. er der udgravet et romersk amfiteater midt inde på byens torv.

Desværre er alle forretninger, kirker m.m. lukket, eftersom vi kommer lige midt i middagslukningen, så byen er rimelig "uddød". Det er ærgerligt, for der kunne godt være brugt meget mere tid her.

Til gengæld vil vi gerne ud at køre med et lille turist tog som ikke holder middagspause. Det kører rundt i byen til forskellige turistattraktioner og er alle tiders mulighed, men vi når desværre ikke at finde en parkeringsplads inden togets afgangstid.

Årsagen er, at man har placeret nogle store blomsterkrukker midt i en gennemkørsel, så vi bliver trukket gevaldigt rundt ved næsen; det er bare så ærgerligt. Vi forlader byen med uforrettet sag, som man siger og vender tilbage til San Pancrazio Salentino og Francesco's bror og svigerinde, hvor der nu er gjort klar til aftensmad.

Lige som vi sidder og snakker, kommer en af Maria og Fernandos naboer, Michela, ind og så går snakken ellers, til tider meget højrøstet som italienere nu kan det. Hun bliver et stykke tid og da hun går, får hun aftensmad med hjem af Maria. Sådan er de bare; utrolig hjælpsomme og gæstfrie.

Så er det tid til at gå til bords og efter nogle timers spising og megen snak hen over bordet, er det tid til at vende tilbage til vores hotel.

Det er vores sidste dag hernede. Vi skal bl.a. ind på det lokale marked, hvor det er muligt at købe en speciel gedeost, som jeg godt vil have med hjem. Der ud over byder markedet ikke på en hel masse af interesse. Det ligner et marked som alle andre steder sydpå, så det er forholdsvis hurtigt overstået.

Dernæst er det blevet tid til at handle vin, så vi kører ud til cantinaen som tidligere aftalt. Her prøvesmager vi på kryds og tværs og ender med at få købt en del god vin, som skal nydes når vi kommer hjem til Danmark.

Da vores indkøb i cantinaen er vel overstået, kører vi ind til Maria og Fernando, hvor Maria har lavet frokost til os.

Efter at have spist, tager vi tilbage til hotellet, hvor vi går i gang med at pakke bilen, så den er klar til i morgen tidlig, hvor vi begynder vores hjemtur. Efter lidt

omrokeringer på grund af alt det vin vi har købt, er bilen endelig klar, så nu kan vi slappe lidt af.

Senere på eftermiddagen kører vi tilbage til San Pancrazio Salentino. Francesco har lovet at komme at sige farvel til alle dem vi har hilst på, så det skal vi have gjort, inden vi tager ind til Maria og Fernando for en sidste gang.

Til sidst mangler vi kun at sige farvel til Dierino i barbersalonen og til trods for, at han er i fuld gang med at klippe en kunde, insisterer han på, at han godt vil give en lille én i den nærliggende bar.

Altså går vi hen i baren som ligger omkring 20 meter henne ad gaden og efterlader således kunden i barberstolen med forklæde og vådt hår - han protesterer ikke engang!!

Henne i baren får vi et glas iskold kaffe og pludselig fortæller Dierino, at det lokale vi står i, oprindeligt har været en biograf.

Så skal vi selvfølgelig lige op oven på og se lokaliteterne og da vi kommer derop, viser det sig, at der sidder 6-8 mænd rundt omkring et bord og spiller kort i det der tidligere var en lille biografsal. Næsten som taget ud af en gangsterfilm. De kikker noget nysgerrigt på os, men da vores ven Dierino er med, virker det som om de slapper lidt af.

Af forskellige årsager undlader jeg at tage billeder af spillebullen!

Efter et kvarters tid går vi tilbage til barbersalonen. Her sidder kunden stadig og venter tålmodigt på at blive klippet. Han ikke så meget som spørger om det ene eller det, endsige brokker sig over den fraværende frisør. Han sidder bare lige så stille og roligt og venter. Højest ejendommeligt - det var aldrig gået der hjemme!

På vejen tilbage til Maria og Fernando kommer vi forbi det lille torv ved kirken. Nu er dagen så vidt fremskredet, at alle de gamle mænd har indfundet sig på bænkene, hvor de hver dag samles for at ordne verdenssituationen. Der er ikke så meget andet at tage sig til i San Pancrazio Salentino, så det bruges der meget tid på - og kvinderne er vel at mærke der hjemme!

Da vi kommer tilbage til Maria og Fernando, viser det sig, at de i mellemtiden har aftalt med Maria's bror og svigerinde, at vi også lige skal komme ud til dem, for at sige farvel. Hu hej, hvor det går:

De bor i den anden ende af byen og efter et kort besøg dér med tilhørende kaffe, går turen så atter tilbage til Maria og Fernando, hvor vi får et sidste måltid mad og et sidste grin, inden vi tager afsked med dem og kører tilbage til vores hotel.

I dag, torsdag, begynder vi så vores hjemtur. Vi vil køre hjem ad Autostrada Adriatica, altså østkysten, for at se noget andet på vejen hjem.

Inden vi kører ind på motorvejen, skal vi besøge en lille by, Alberobello, hvor mange af byen huse har nogle ejendommelige, kræmmerhusagtige tage.

Det er en virkelig hyggelig, flot og spændende by, absolut et besøg værd. Samtidig er det også en skærende kontrast til San Pancrazio Salentino, til trods for, at der kun er ca. 80 kilometer mellem de to byer.

Alberobello udstråler liv, turisme og velstand, hvorimod San Pancrazio Salentino virker fattig, stillestående og uden turister, med undtagelse af Francesco og undertegnede.

Efter en rigtig god oplevelse, søger vi nu ud på motorvejen og så går det ellers nordpå. Turen er ganske begivenhedsløs, bortset fra, at det er interessant at se noget andet på vejen hjem.

Da vi omkring 18-tiden når Rimini, kører vi væk fra motorvejen lidt nord for byen og finder et hotel for natten. Efter at have båret vores ting op på værelset, går vi over på et nærliggende Steak House i rigtig amerikanerstil og får et måltid mad. Musikken i lokalet er desværre temmelig høj, så vi skynder os at blive færdige og går tilbage til hotellet.

Efter at have talt med dem derhjemme, er det blevet tid til at gå til ro. I morgen venter der en lang dag, hvor vi gerne skulle nå et godt stykke op i Tyskland.

Turen i dag op gennem Østrig og en god del af Tyskland, foregår stille og roligt. Da vi nærmer os Hannover omkring 18-tiden, begynder vi at se os om efter et hotel. Udbuddet af hoteller ved motorvejen viser sig dog at være væsentlig mindre end forventet. Først ved 20-tiden finder vi et lille hotel, lidt væk fra motorvejen, efter at have været inde på en rasteplads for at forhøre os om mulighederne for et hotel i nærheden. Vi er også så heldige, at der er et ledigt værelse. Så vidt, så godt.

Hele vejen op gennem Tyskland taler vi om, at når vi når frem til hotellet i aften, så skal vi have en wiener schnitzel med brasekartofler og sovs, samt en stor fadøl!

Nu går det desværre ikke helt som vi har ønsket!

Den lille by kan faktisk kun mobilisere noget, der skal gå for at være et italiensk pizzeria og de har ikke andre ting på menuen! Da Francesco spørger manden ved disken om han er italiener - vel at mærke på italiensk - må han gå til bekendelse og indrømme, at han er tyrker. Vi tror nok han bliver lidt fornærmet over dette.

Men det korte af det lange i denne historie er, at den wiener schnitzel vi har drømt om hele vejen op gennem Tyskland, i løbet af et splitsekund bliver forvandlet til en pizza og fadøllen bliver forvandlet til en lille kande af husets vin.

Det er ikke dét vi har drømt om!

Så er det blevet lørdag og vi skal have det sidste stykke vej overstået, så vi kan være hjemme i Danmark midt på eftermiddagen.

Bortset fra et uheld på motorvejen, som resulterer i lang kø og ca. 1 times forsinkelse, og et hurtigt besøg i forretningerne i Burg, forløber turen smertefrit og klokken ca. 16.00 ruller vi ind i Næstved.

En dejlig tur gennem Europa er slut og vi er mange gode oplevelser rigere.

Jens Rostgaard Gjerløv.

Oktober 2013.